

Salonky

Fenomén Petrof

**KONEČNĚ
OTEVŘENO**

**Těšíme se na vás
každý den od 9 do 19 hod.,
v pátek a sobotu od 9 až do 21 hod.**

parknavetvi.cz

Editorial

Ženy na svých místech

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Firma Petrof, vlnková loď českého hudebního průmyslu, vznikla před 156 lety, kdy ji založil Antonín Petrof. Přes všechny nepříznivé osudy, které přinesly války, znárodnění průmyslu či aktuálně pandemie koronaviru, se nepoložila a dodnes dělá dobré jméno Hradci Králové. Své klavíry a piana vyváží do 65 zemí a jejich adresáty jsou muzikantské hvězdy, jako například Paul McCartney nebo Richard Clayderman. V jejím čele stojí manažerka na slovo vzatá Zuzana Ceralová Petrofová, která úspěšně pokračuje v rodinné tradici. Ostatně rozhovor s ní si můžete přečíst v červencovém magazínu Salonky, který právě držíte v ruce. Další zpovídávanou odvážnou ženou je novinářka a fotografka Lenka Klicperová, jež fotí v nebezpečných válečných oblastech a pak o tom vypráví studentům hradecké univerzity. Tyto rozhovory a další poutavé čtení najdete v aktuálním magazínu Salonky, který vám přeje krásné léto a prosluněnou mysl. ■

OBSAH

ZUZANA CERALOVÁ / str. 6 ▶ 10

LENKA KLICPEROVÁ

str. 12 ▶ 18

VLADIMÍR SOCHA

str. 26 ▶ 27

JIŘÍ HEMBAL

str. 20 ▶ 25

TOMÁŠ VLASÁK

str. 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Petr Marek, tel.: 602 122 729, obchod@tn-media.cz, Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, monika@tn-media.cz, **Grafika:** Michal Kriegler, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s.r.o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 10 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT

PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail.: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Haló, tady rozhlas

SILNÝ PARTNER, SILNÝ KLUB

JSME HRDÝM PARTNEREM HRADECKÉHO HOKEJE

MATEX HK

www.matex.org

ANKETA

Narušil Covid-19 vaše plány na dovolenou? Kam se vydáte?

Alexandr Hrabálek,
primátor Hradce Králové

Samozřejmě, že pandemie koronaviru narušila nejednu dovolenou, tedy včetně té mojí. Ačkoliv moje oblíbené Norsko letos nenavštívím, tak mi to v podstatě zase až tak nevadí, jelikož dovolená v České republice může být nádherná a za nejkrásnější čas stejně považuji ten, který mohu strávit se svou rodinou na své chalupě nedaleko Hradce Králové.

Svatava Vašková,
foodbloggerka Coolinářka

„O fous“ jsme stihli ještě před uzavřením hranic krásnou dovolenou v Tatrách na Slovensku. Ale na léto jsme zahraniční cestu neplánovali. Takže nám omezení nijak plány nenarušilo. Chystáme se na kratší pobyty v Čechách a napřesrok uvidíme...

Michal Petrák,
manažer PR FC Hradec Králové

Jelikož epidemie narušila fotbalovou soutěž, narušila i moje plány na dovolenou. Chystám se za rodinou na Slovensko, ale místo dvou týdnů budu muset kvůli zahuštěnému fotbalovému programu v létě pobyt zkrátit jen na několik dní.

Irena Kapustová, didaktik UHK

Ve finále vlastně ani nenarušil. Na konec července máme zajištěnou chalupu na Krivoklátsku; již tradičně nás jezdí pět až šest rodin (kola, túry, památky) pokaždé na jiné místo v republice. Na srpen pak máme s manželem zajištěné letenky do Ženevy (také už od února), ubytování rezervované, cesty naplánované. Už se na obě dovolené moc těším. Jediné, co „díky Covidu“ padlo je plánovaná zahraniční stáž v GEI Institutu Braunschweig v Německu. ■

INZERCE

dmp DIGITAL MEDIA PUBLISHING

VÁŠ STRATEGICKÝ PARTNER V PODNIKÁNÍ NA INTERNETU

Naším partnerům pomáháme zvedat tržby již 10 let. Zefektivníme i váš eshop a web. **Ozvěte se nám.**

PORADENSTVÍ

GRAFIKA & KREATIVA

WEBY & ESHOPY

ONLINE MARKETING

WWW.DMPUBLISHING.CZ
INFO@DMPUBLISHING.CZ

Je potřeba být vizionář

Získala titul Manažerka roku 2014 a řadu dalších ocenění. Stojí, jako představitelka páté generace, v čele královéhradecké rodinné společnosti Petrof, jejíž klavíry a piana se vyvázejí do 65 zemí a hrají na ně významné osobnosti hudebního světa. Zuzana Ceralová Petrofová úspěšně navázala na dlouhou tradici svých předků a díky jejím schopnostem je Petrof vlajkovou lodí českého hudebního průmyslu. „Člověk se s některými vlastnostmi asi musí narodit, mít vlohy, které umí následně využít,“ řekla v rozhovoru pro magazín Salonky vedněm v reprezentativní Petrof Gallery.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

V prosinci letošního roku to bude šestnáct let, co stojíte v čele hradecké společnosti Petrof. Jaký to je pocit vést tak dlouho rodinnou firmu?

Když se jmenujete stejně jako vaše výrobky, tak je jasné, že před tím člověk neuteče. Je to především velká zodpovědnost k rodině, předkům, zaměstnancům, dodavatelům, obchodním partnerům, bankám a hlavně zákazníkům. Těm do každého nástroje vkládám dopis, v němž jim děkuji, že si nás vybrali a s důvěrou, že jim náš nástroj přinese radost a mohou se na nás kdykoli obrátit. To je také důvod, proč máme u nás opusovou knihu. V ní je každý nástroj, který opustí továrnu, zaznamenán. Navíc je v ní uvedeno, kdy a z jakého materiálu byl vyroben, kdo na něm pracoval a podobně.

Vystudovala jste farmacii, tedy obor, který je od klavírů poněkud vzdálený. Co vás přimělo k tomu, abyste se vydala úplně jiným směrem?

Farmacii jsem studovala v době, kdy jsem samozřejmě nevěděla, že ve třetím ročníku školy propukne sametová revoluce. Do té doby jsem ale vždycky chtěla pracovat v lékárně, to byl můj sen. Po revoluci v 90. letech tatínek začal privatizovat rodinný majetek a já mezitím nastoupila k farmaceutické firmě. Chtěl mít pokračovatele tradice. Dal mně i sestře čas na rozmyšlenou a já jsem se pak rozhodla, že v roce 2000 do firmy nastoupím.

Je rozdíl mezi manažerkou farmaceutické společnosti, kterou jste byla, a manažerkou firmy vyrábějící hudební nástroje?

Post manažerky farmaceutické firmy je daleko dynamičtější než ve firmě vyrábějící klavíry a piana. Klientela ve farmacii očekává, že budu stále přicházet s nějakými novinkami, musela jsem znát veškeré přípravky, které jsem nabízela, jejich důsledky a studie. Byla to tedy velmi sofistikovaná práce. V piano branži je zákazník jiný, konzervativnější, očekává poklidnější způsob komunikace. Navíc

rozhodující proces při koupi piana trvá až půl roku. Musela jsem se této změně přizpůsobit a uvědomit si, že v tomto oboru není dravost úplně namístě a některé věci přinese až čas.

Vzpomínáte si na své začátky ve společnosti Petrof? Co bylo vaší hlavní motivací?

Když jsem nastoupila, firma měla ještě takové socialistické znaky minulosti. Úkolem naší rodiny bylo nasměrovat ji do nového způsobu podnikání. Nejen našim lidem, ale také obchodním partnerům vysvětlit, že jsme tady, chtěli bychom inovovat a dostat značku tam, kde ji měla před válkou. Úroveň firmy byla totiž tehdy jinde než za socialismu, kdy jsme měli nálepku levné zboží z východní Evropy, kterou jsme chtěli odstranit. Pro mě to byla velká výzva hlavně v marketingu a propagaci, kam jsem nastoupila. Snažila jsem se pochopit, jak přemýšlí zákazník, jak ho oslovit, jak naplnit jeho potřeby a od koncového zákazníka zjistit, jak reaguje na firmu Petrof. Chtěla jsem postupně směřovat k tomu, aby naši partneři chtěli kupovat naše zboží a byli ochotni za něj utratit své peníze. Byl to nekončící řetězec rozmanitých detailů a změn, které se musely řešit.

Zakladatelem byl v roce 1864, před dlouhými 156 lety, váš prapradědeček Antonín Petrof. Mohla byste představit tohoto vašeho významného předka? Založil firmu proto, že se ve Vídni učil stavěním klavírů?

Pocházel z velké hradecké truhlářské rodiny, která už tehdy měla ve městě velmi dobré jméno. Sídlila v domě naproti katedrále Svatého Ducha, na kterém je dnes pamětní deska. Katedrála byla pro naše předky částečně živnost, protože se musely neustále opravovat kůry, lavice, prostě všechny dřevěné prvky. Právě tyto zakázky směřovaly k někdejší truhlářské rodině Petrof. Antonín, stejně jako jeho tatínek, se také vyučil truhlářem. Do kostela chodil pomáhat a jednou tam narazil na starý klavír, který měl zrenovovat. Zjistil, že dřevěné tělo zrenovuje, ale není schopen opravit vnitřní mechanismus. Jeho strýc pan Heitzmann byl ve Vídni stavitelem klavírů, prapradědečka to natolik fascinovalo, že se za ním vydal a zůstal u něj asi pět let. Další dva roky pracoval v konkurenčních firmách a když se vrátil domů do Hradce Králové, postavil svůj první klavír.

SALONEK

Hynek Šnajdar

Za krásami naší vlasti

Pandemie koronaviru, která ovlivnila dění také v České republice, zasáhla mimo jiné i do rozhodování obyvatel, kam letos vyrazit na dovolenou a zdali vůbec. Když skončil jeden z nedávných rozhovorů pro červencový magazín Salonky na zahrádce královéhradecké Náplavky, k vedlejšímu stolu usedly dva páry a hned začaly řešit svou letošní dovolenou. „Začátkem roku jsme se rozhodli, že pojedeme do Řecka, kde jsme už byli a moc se nám tam líbilo. Pak to vypuklo a bylo jasné, že to padne,“ oznámila jedna z dvou dam. Pak ještě dodala, že

byl velký problém dostat od cestovní kanceláře zpět investované peníze, což se nakonec podařilo. Druhý pár unisono sdělil, že bude jeden týden v Hradci a druhý stráví na pronajaté chalupě v nedalekých Orlických horách. „Chtěli jsme jet původně do Španělska, ale neměli jsme čas si rezervovat pobyt. Teď to vypadá, že naštěstí. Asi bychom tam nejeli, i kdyby to teď už šlo. Trochu se bojíme a raději budeme tady,“ prohlásil mužský zástupce druhého páru.

Debaty tohoto typu jsou zřejmě v posledních týdnech stále na pořadu dne. A také to, že letošní dovolené budou zřejmě chudší než obvykle, a to nejen výběrem míst, ale i rodinným rozpočtem. Mnozí totiž kvůli pandemii zůstali doma na tak zvané ošetřování nebo dokonce přišli o práci. Na jednu stranu neobvyklá situace ekonomiky poznamená cestovní kanceláře obstarávající pobyty v zahraničí, ale může pomoci těm, co zajišťují pobyt v republice, která nepochybně nabízí spoustu mnohdy opomíjených krás.

I my s partnerkou jsme už někdy v únoru dumali, kam letos vyrazíme. Protože máme rádi moře, chtěli jsme zavítat do jedné italské přímořské oblasti. Naštěstí jsme si dávali trochu načas a než jsme si pobyt stačili zabukovat, přišla zmíněná pandemie. A bylo rozhodnuto: zůstaneme v české kotlině. Rozhodli jsme se pro týdenní cestu po třech lokacích, které máme moc rádi. Nebylo však jednoduché zajistit ubytování, nějakou dobu to trvalo, ale mělo to dobrý konec. Ve druhé třetině července tedy strávíme dva dny v krásné Telči, pak se přesuneme na stejný počet dnů do neméně kouzelných Slavonic a pobyt vyvrcholí třemi dny ve vinařském Znojmě. Už teď se velmi těšíme a jsme vlastně rádi, že letos nepřekročíme hranice naší země a budeme si to užívat v domácím prostředí. Takže milí Hradečáci, neváhejte a vydejte se také na průzkum krás naší půvabné vlasti, nejlépe s magazínem Salonky. Hezké léto a šťastné dny všem! ■

Která etapa v historii společnosti byla nejtěžší a která naopak nejpříznivější?

Nejtěžší etapy jsou vždy ty, když vypuknou válka nebo velká hospodářská krize. Piano je totiž zbytečné zboží a lidé si ho kupují pro radost, když mají peníze, což se v dobách krizí nečeje. Naše rodina si tak vždy musela nějak poradit. Jediné období, kdy jsme to nedokázali a museli na dva roky zavřít, byla v době bitvy na Chlumu u Hradce Králové v letech 1866 až 1868. V té době se skutečně přestalo vyrábět, protože firma byla malá a všichni byli ve válce. Krizová období pak nastala v první a druhé světové válce, a pak se to už nějak zvládalo s tím, že se vytvořily vedlejší programy, aby zaměstnanci měli co dělat. Samozřejmě musím zmínit znárodnění. Když vám seberou továrnu, žádná krize se tomu nevyrovná. A to se nám stalo. Příznivá období byla mezi jednotlivými krizemi.

Jste mezinárodní firmou. Jak tomu lze rozumět?

Máme velké procento exportu. Z našeho obrátu jen deset procent tvoří prodej pian v České republice a zbytek produktů se vyváží do 65 zemí světa s tím, že máme různé typy zákazníků. Naším úkolem je kontaktovat naše stálé distributory v různých zemích, komunikovat s nimi, aby si do svých showroomů brali naše nástroje a ty dál prodávali.

Když se v hudebním světě řekne Petrof, jak zní? Stejně jako vaše výrobky?

Domnívám se, že ano, protože Petrof je známá značka. U nás asi není nikdo z hudebníků, kdo by ji neznal. Snažíme se čím dál více podporovat multižánry, tedy nejen vážnou hudbu. Samozřejmě mezi zákazníky nejsou jenom hudebníci nebo bohatí zákazníci, ale i různé instituce, koncertní síně, filharmonie, hotely, a hlavně hudební školy.

V roce 2018 jste ke stému výroční republiky vyrobili piano nazvané příznačně Republika, jediné svého druhu na světě. Jaký je jeho osud?

V roce oslav výročí republiky jsme ho měli vystavené v Petrof Gallery. Vrcholem bylo, když jsme nástroj v listopadu odvezli do pražského Rudolfiny a tam došlo k jeho dražbě. Vydražil ho český majitel jedné bohaté společnosti, který ho koupil pro své děti. Výtěžek z dražby, který byl okolo jednoho milionu, putoval na dostavbu školy v Dobřanech.

Kolik lidí v současné době pracuje ve vaší firmě?

Na konci minulého roku jsme měli 245 zaměstnanců, ale kvůli pandemii koronaviru jsme museli

propouštět. Nyní jsme asi na 230 zaměstnancích různých profesí, většinou ve výrobě.

Kolik nástrojů jste už ve své dlouhé historii vyrobili?

Je to přibližně více než 635 tisíc nástrojů.

Jejich adresáty jsou nepochybně kromě institucí i velké osobnosti hudebního světa. Mohla byste někoho vypíchnout, kdo na váš klavír hrál či ho vlastní?

Jeden z našich nástrojů si koupil například Paul McCartney nebo i italský herec Marcello Mastroianni, francouzský pianista Richard Clayderman, americký jazzový skladatel Oscar Peterson, z českých pak třeba Petr Malásek, Hradečák Matyáš Novák, světově proslulý pianista Ivo Kahánek, skvělý hudební skladatel, který už bohužel není mezi námi, Karel Svoboda a desítky dalších osobností po celém světě.

Rozhovor vedeme v hradecké Petrof Gallery, která získala titul Stavba roku Královéhradeckého kraje 2018 a v celostátní soutěži Stavba roku 2018 obdržela Zvláštní cenu časopisu Stavebnictví. Co všechno tento prostor nabízí a co je jeho smyslem?

Naším cílem bylo najít něco, kde bychom mohli zvat lidi, aby prostor sloužil k setkávání za hudebním účelem, ke koupi nástrojů nebo jen tak k návštěvě naší hudební kavárny s dobrou kávou a domácím dortem. Vrcholem je samozřejmě Petrof hala, kde se pořádají koncerty, divadelní představení či výstavy. Usilujeme o to, aby Hradečáci viděli, že nejsme jenom výrobci pian, ale chceme něco udělat pro město a jeho obyvatele. Proto jsme vybudovali tento kulturní stánek, který je součástí města. Kromě návštěvy této budovy nabízíme možnost exkurzí do výroby, aby lidé viděli na vlastní oči, jak se nástroje vyrábějí. Součástí je také muzeum, které vede moje sestra, s rozmanitými artefakty a historickými nástroji.

Nemohu se vyhnout letošnímu nešťastnému jarnímu období, kdy svět včetně České republiky zachvátila pandemie koronaviru. Ta neblaze ekonomicky zasáhla řadu firem. Do jaké míry poznamenala společnost Petrof?

Jak už jsem říkala, piano je zbytečné zboží. V době, kdy lidem bylo nejhůře a báli se o své zdraví, určitě nepomýšleli na to, že budou kupovat piana. Na základě nařízení vlády se rovněž zavřely maloobchody a už to trvá poměrně dlouho. My se s touto situací potýkáme od přelomu ledna a února, kdy nákaza koronaviru vypukla v Číně. To nás zasáhlo

M-SILNICE

Váš partner
**pro silniční
 a mostní
 stavitelství**

Kontaktujte nás reditelstvi@msilnice.cz www.msilnice.cz

DODAVATEL MATERIÁLU PRO VÝSTAVBU A ÚDRŽBU INŽENÝRSKÝCH SÍTÍ.

Materiál pro velké stavby i drobné odběratele.

Každému odběrateli nabízíme materiál
v nejvyšší kvalitě.

ŠIROKÁ SÍŤ POBOČEK

Praha | Brno | České Budějovice | Plzeň
Hradec Králové | Chomutov | Olomouc

www.tecam.cz

velmi, protože je to náš největší odběratel. Nicméně se mezitím vzpamatovala z pandemie Evropa, takže už prodáváme nástroje do Francie, Německa, Švýcarska a dalších zemí. Paradoxně v Rusku, kde byl zásah koronaviru také dost velký, se to našich obchodů nedotklo. Měli jsme tam za prvního půl roku vyšší prodeje než loni. Bohatí lidé utrácejí bez ohledu na situaci. Problém je s americkým trhem, i tam jsme ale prodali ty nejdražší kusy.

Jak se s následky vypořádáváte?

Samořejmě tržby jsou nižší a musíme si pomoci jinak. Tím, že máme velkou dřevovýrobu a lakovnu, snažíme se výrobu řešit i jinými zakázkami než jsou piana. Projektů v této souvislosti běží hodně, některé se už realizují, jiné jsou ve stavu rozpracovanosti. Rozhodli jsme se ale, že v této krizi posílíme více prvovýrobu a chceme vybudovat silnější pozici mimo pianové zakázky. Je to zároveň i krok do budoucna, kdyby náhodou zase něco přišlo.

Jste úspěšnou podnikatelkou ověřenou řadou cen, jako Podnikatelka roku, Manažerka roku a dalšími. Které si ceníte nejvíce?

Asi Manažerka roku 2014, protože jsem tenkrát během jednoho odpoledne vyhrála všechny ceny, které byly možné včetně Manažerky roku České republiky. Bylo to pro mě velmi povzbudivé a zároveň emoční, protože jsem to nečekala.

Jaký máte recept na to být úspěšnou manažerkou?

Člověk se s některými vlastnostmi asi musí narodit, mít k tomu vlohly, které umí následně využít. Pochopitelně velmi důležité jsou nabyté zkušenosti. Prošla jsem v roce 2004 krizí v oboru a potom v roce 2008 světovou hospodářskou krizí, tak už jsem pak měla naučené určité mechanismy, jak si poradit. Když je dobře, tak umí podnikat asi každý, horší je to, když přijde krize. Zase je to ale příležitost najít způsob, jak se znovu postavit na nohy.

Mohla byste přiblížit váš běžný pracovní den?

Jsem velmi vytížená, zvláště v období krize. Je třeba hlídat více věcí najednou. Na prvním místě tok peněz, abychom měli vyvážené příjmy i výdaje a firma přeskočila příkop, který pandemie vyhloubila. Museli jsme si naplánovat, jak se chceme dostat do roku 2021. Je tedy potřeba dělat vše s výhledem do budoucna, být jakýsi vizionář, všimnout si věcí okolo sebe a zákazníků. Je třeba mít zpětnou vazbu od trhu, abychom mohli jít dál. A také, což považuji za zásadní, je obklopit se dobrými lidmi.

ANT. PETROF

Máte kromě pracovních povinností nějaké záliby? Čím se zabýváte ve volném čase?

Abych měla volný čas, snažím se více úkolů delegovat na své kolegy, kterým důvěřuji, že se s nimi dobře vypořádají. Teď už do toho procesu naskočily moje děti. Těší mě, že někdo se mnou chce dál táhnout naši rodinnou káru. Doma se snažím být maminka i babička. Ve volném čase jsem s dětmi i vnoučaty, jezdíme na výlety. Každé ráno, než jdu do práce, začínám tím, že plavu doma v bazénu a snažím se cvičit, abych se nějak nastartovala a mohla fungovat.

Jakou muziku posloucháte?

Všechnu, která je dobrá. Mám ráda nejen vážnou hudbu, ale i rock, třeba miluji Nirvanu.

Hrajete sama na klavír?

Hraju, ale jen když mám čas. Teď, když byla krize, jsem hrála trochu více. Jsme muzikantská rodina, protože manžel hraje na housle a můj syn také. Dokonce náš skoro tříletý vnouček do rytmu brnká na ukulele. Tak si doma občas zamuzicírujeme. ■

Zvědavost vítězí nad strachem

Je novinářkou a fotografkou. Ne však ledajakou. Lenka Klicperová (43) totiž cestuje do zemí zmítaných válkami, jako například Demokratické republiky Kongo, Afghánistán, Somálska, Sýrie... Od roku 2014 se zaměřuje na válku s Islámským státem v Iráku a Sýrii. Je spoluautorkou dokumentů, knih a držitelkou řady cen i nominací v soutěži Czech Press Photo. Ve válečných zónách, kam jezdí, jde o život. „Pořád musím být obezřetná, to je základ přežití,“ tvrdí absolventka královéhradecké univerzity, která tamním studentům přednáší o konfliktních oblastech očima válečné reportérky.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ANTONÍN KRATOCHVÍL, ARCHIV LENKY KLICPEROVÉ

Iste, jak jste se prý nechala slyšet, hrdou absolventkou Univerzity Hradec Králové. Co jste tehdy studovala?

Studovala jsem učitelství pro střední školy, obor dějepis - občanská výchova. Nejdřív jsem byla trochu rozladěná, chtěla jsem jít studovat psychologii, ale tam jsem se nedostala. Dnes blahofečím osudu! V prváku mě hned strašně chytila historie, kterou jsem vždycky milovala. Měli jsme skvělé pedagogy, z nichž někteří jsou dnes mými kolegy. Uchvátil mě skvělý přístup k výuce, který měl třeba Radek Tichý nebo docent Klíma. Začala jsem se do historie nořit. Studium na univerzitě mě bavilo, měla jsem skvělé spolužáky, mezi nimi třeba dnešní prorektorku univerzity Pavlínou Springerovou - Pafka, a Lenku Špičanovou - Leni. Abych to vyjádřila kulantně, žili jsme velmi intenzivní studentský život. Byli jsme pořád po hospodách, ale svoje povinnosti jsme myslím plnili vždycky jak nejlépe

to šlo. Nechtěli jsme studium jen propít, ale něco se i naučit. Byla to dobrá škola.

Na co vás univerzita připravila?

Paradoxně k uvědomění, že chci v životě dělat něco víc adrenalinového, než je učení. Cítila jsem, že potřebuji něco jiného. V roce 1998 jsem se vetřela na expedici Monoxylon II, kterou organizoval Radek Tichý. Byla to akce pro odvážné muže, ale já jsem tak dlouho jezdila tesat tu loď, až jim nezbylo nic jiného než mě vzít s sebou. A byla to skvělá zkušenost. Splnil se mi první sen strávit měsíc na moři, které miluji. UVědomila jsem si ještě víc, jak strašně toužím poznat svět. Univerzita mě připravila na to, že když něco chci, stačí se snažit a pracovat. Pak se to splní. Nestačí snít, za úspěchem je tvrdá dřina.

Novinařina má mnoho podob. Vás, jak je zřejmé, nasměrovala do vzdálených zemí, které sužuje chudoba, války, hlad, výrazné kulturní odlišnosti a tamním lidem se o našich komfortních životech může jenom zdát. Proč jste se pro to rozhodla?

Vždycky mě lákaly dálky a dobrodružství. Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že jednou uvidím, jak vypadá prales v Angole, kde se odehrával Verneův Patnáctiletý kapitán. A pak to byla moje první africká země, kam jsem se dostala. Dobrodružství je často spojeno s velkým odříkáním, nepohodlím, musíte vydržet hlad, žízeň, únavu, zimu, vedro... Zjistila jsem, že jsem schopná a ochotná to vydržet, že dokážu tuhle touhu po komfortu potlačit, protože mě něco zajímá. Zajímá mě život, chci mít zkušenosti, to je moje bohatství. Nepotřebuju dva domy, tři auta a šest kabelek Louis Vuitton. Chci mít na co vzpomínat, až se jednou nachýlí můj čas.

Bylo také tím, že jste jako zpravodajka pracovala pro časopis Lidé a Země a měla příležitost se tam vypravit?

Ne, časopis jako takový vám dnes v ničem nepomůže. Nikdo vám neřekne, že teď jste členem redakce, tak si můžete jezdit a oni to zaplatí. Takhle to dávno nefunguje. Musela jsem si najít způsob financování, pak si vše zajistit a třeba si vzít neplacené volno. Nikdo mi v redakci neumetal cestičku. Naopak, často jsem si cesty musela vyvzdorovat. Ale já nemám ráda nařikání některých kolegů, že jsou špatné časy a nikdo reportérům neplatí cesty. Ano, neplatí, ale kvůli tomu nebudu sedět doma. Našla jsem vždycky nějaké způsoby a když to jinak nešlo, investovala jsem svoje peníze. A vyplatilo se to.

Byla jste v mnoha afrických zemích, například v Demokratické republice Kongo, kde je řadu let válka na denním pořádku. Je situace v této republice řešitelná?

Těžko. Od dob, kdy jsem tam byla naposledy, se toho mnoho nezměnilo. Válku tam sytí touha západního světa po cenných komoditách jako jsou coltan, kobalt, zlato, diamanty a další cenné kovy a nerosty. Čím víc budeme potřebovat baterií, tím bude válka v Kongu „potřebnější“. Z válečné zóny můžete snadno exportovat cennosti, aniž byste museli mít dohody s tamní vládou, platit daně a podobně. Pro mě bylo Kongo vstupem do světa válek a nikdy na ty první emoce nezapomenu. Poprvé je to vždycky nejsilnější.

Není obvyklé, aby mladá žena zasvětila svůj došavadní život místům, kde jde každý den o život.

Kdo může, pomůže

Právní poradna Kláry Sovové

Dotaz: Dobrý den, poprosila bych vás o pomoc ve své svízelné situaci. Jsem zaměstnána a máme s manželem dva syny, ten mladší chodí do 6. třídy, je velice aktivní - spíše hyperaktivní. Bez dozoru se učit nedokáže, proto jsem musela v květnu jít na ošetřovně. Ošetřovně jsem však prozatím vyplacené nedostala. Na úřadech mi vždy sdělují jiný termín. Jen z manželova platu nevyžijeme. Mohu se zeptat, jaké jsou přesné termíny, kde si požadovat, na koho nebo kam se obrátit, pokud ani další týden mi peníze nepřijdou? A do kdy je možné ošetřovně žádat?

Odpověď: Ošetřovně bylo z.č. 133/2020 Sb., pro období pandemie nejdéle do 30. 6. 2020, přiznáno při ošetřování, tedy spíše domácí výuce, děti až do 13. narozenin dítěte (standardně pouze do 10 let), a to ve výši 80% mzdy (namísto standardních 60%). Dávka je proplácena včetně sobot a nedělí, na dobu platnosti mimořádných opatření (proti standardním 9 dnům) - tedy po celou dobu, kdy budou školy z důvodu karantény uzavřeny. Pro I. stupeň ZŠ do 24. 5. 2020 (včetně), pro II. stupeň ZŠ do 7. 6. 2020 (děti pouze do 13 let).

Pokud žádáte o ošetřovně po výše uvedených termínech, musíte naplnit některý ze tří důvodů:

1. Zdravotní stav dítěte nebo jiného člena domácnosti
2. Nedostačující kapacita školy nebo školky, která nepojme všechny děti
3. Neslučitelnost doby provozu zařízení s pracovní dobou rodiče

Příjemné je, že je možné dostat proplacenou dávku za celé 3 měsíce, a to včetně sobot a nedělí, ve výši deklarovaných 80% mzdy. Méně příjemné, že výpočet je poměrně složitý.

Příslušné okresní správy (OSSZ) každý měsíc zveřejňují formuláře (okolo 11. dne následujícího měsíce po tom, za který uplatňujete nárok na čerpání ošetřovně). Tyto je třeba vyplnit, přiložit potvrzení školy a prostřednictvím zaměstnavatele odeslat na ČSSZ, respektive příslušnou okresní správu. V našem případě na OSSZ TRUTNOV, Faltisova 998. Pokud byl formulář vyplněn správně včetně přiložení potvrzení školy, měla by být dávka - dle §110 z.č. 187/2006 v posledním znění - vyplacena do 30 dnů ode dne doručení vyplněné žádosti.

V případě prodlení s výplatou dávky použijte formulář: žádost o prověření nevyplacené dávky na stránce www.cssz.cz. Dále bych doporučila požádat účetní zaměstnavatele, většinou přesně ví, kde zaurovat nebo osobně urgovat věc telefonicky. Nezapomeňte, že úřad a úředníci jsou tu pro Vás. Nestyďte se ozvat např. i e-mailem - požádat o dodržení zákonných termínů třeba i ředitele/ku tady v Trutnově.

Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela. Chtěla jsem prostě vědět, jak to tam vypadá, vidět věci na vlastní oči. Myslím, že úkolem novinářů je právě tohle. Nejde to ale dělat, pokud vás to nebaví, nezajímá. Neumím si představit, že by mi někdo v redakci řekl, teď někam pojedíš. Vybírám si témata sama a jsou to logicky ta, která mě přitahují jako magnet. Těžko říct, proč. Je to temné, kruté, děje se tam nespravedlnost, jsou to země, kam se většina lidí bojí jet... Asi mě láká dokázat, že tam jde jet, přežít to, přivést materiál k reportáži.

Vzpomínáte si na první cestu do země zmiňané konfliktů? Kam to bylo a co vám tehdy letělo hlavou?

To bylo právě Kongo. Tehdy tam eskalovala situace, všechny humanitární organizace se z východních pralesů stahovaly a my s kolegyní Olinou Šilhouvou tam jely. Poprvé jsem viděla před sebou oběti strašného násilí, ženy, které přežily brutální znásilňování, viděly jsme kanibalismus... Byla jsem vzteky bez sebe a strašně mě to emočně vzalo.

Nemohu nezmínit Afghánistán, kde jste působila jako reportérka. Co je podle vás hlavním problémem této země, kde si spálily prsty nejen tehdejší Sovětský svaz, ale také USA? Je Tálibán tak neporazitelný?

Zatím to tak vypadá. Každý, kdo někdy letěl vrtulníkem nad Afghánistánem, musí pochopit, jak obrovskou výhodu Tálibán má. Zná prostředí, dokáže se přesunovat přes pusté hory. Tady je vyspělá technika skoro k ničemu, nejlépe fungují nohy a jednoduchý kalašnikov. A sebevražední atentátníci? Proti nim se těžko hledá obrana.

Právě Ženy v zemi Tálibánu je název filmu, který jste natočila s Jarmilou Štukovou. Jak se tam žije ženám?

Afghánistán je jedna z nejhorších zemí, ne-li nejhorší, kde se můžete jako žena narodit. Donedávna to byla jediná země na světě, kde se ženy dožívaly

nižšího věku než muži. Otřesné podmínky jsou zejména na venkově. Prakticky nulová šance získat vzdělání, tradice, které ženy halí do burek a muž, i mladší bratr, je pánem nad jejich životy. Děsivě domácí násilí, které je prakticky normou.

A jaké to je žít v Afghánistánu pohledem Evropanky?

Já tam nikdy nežila, vždycky to byly kratší cesty, i když přežít tři týdny je pro bílou Evropanku docela majstrštyk. Situace se navíc zhoršuje. Neustále musíte řešit bezpečnost, každá maličkost může hrát roli. Musíte mít dobré kontakty, jinak nepřežijete.

Jak se liší život v jednotlivých destinacích, které jste dosud navštívila?

Samozřejmě strašně moc. Jiná situace je v Afghánistánu, jiná na kurdských územích v Sýrii. Vždycky, když někam jedu poprvé, musím si to hodně nastudovat, pak už mi pomáhá zkušenost. A čím více země znáte, tím rychleji se v té nové dokážete zorientovat.

Co je ale jejich společným jmenovatelem?

Určitá nestabilita, bezpečnostně jsou to komplikované země. To je asi jediné.

Asi musí být složité dostat se do země, kde je válečný konflikt. Jak v tomto směru postupujete?

Nejdříve hodiny, týdny, měsíce jenom „googlíte“ informace a navazujete kontakty. To někdy trvá i rok. Musíte načíst všechno, co jde, zkontaktovat co nejvíce kompetentních lidí. Pak musíte najít fixera, člověka, který vám bude překládat, řešit povolení, pomůže navazovat kontakty. Je to pořád stejné, pomůžou vám zase zkušenosti a musíte být vytrvalí.

Když se vám podaří zemi, kde se válčí a umírají lidé, navštívit, co musíte udělat, abyste se jako fotografka a filmařka dostala do epicentra dění?

OK HOLDING®

Spoluvytváříme
a chráníme Vaše hodnoty

BROKER POOL

OK KLIENT a.s.
INVESTIČNÍ PORADENSTVÍ
ČLEN OK HOLDING

PARTNERSKÁ SÍŤ

OK BROKERS s.r.o.
PARTNERSKÁ SÍŤ
ČLEN OK HOLDING

DOTAČNÍ PORADENSTVÍ

AGRO
TEAM CZ
ČLEN OK HOLDINGOK GRANT
ROZVOJOVÁ SPOLEČNOST
ČLEN OK HOLDINGDOTIn
ČLEN OK HOLDING

INVESTICE

OK PROFIT a.s.
INVESTIČNÍ PORADENSTVÍ
ČLEN OK HOLDING

POJIŠTĚNÍ

OK GROUP a.s.
INVESTIČNÍ PORADENSTVÍ
ČLEN OK HOLDINGOK GROUP a.s.
INVESTIČNÍ PORADENSTVÍ
ČLEN OK HOLDINGEurovalley
ČLEN OK HOLDINGYSAT
ČLEN OK HOLDINGIBS GROUP SE
ČLEN OK HOLDING

ÚČETNICTVÍ

OK HOLDING s.r.o.
INVESTIČNÍ PORADENSTVÍ
ČLEN OK HOLDING

POMŮŽEME K DOTACÍM I POJISTÍME!

Marek Pavelec
DOTIn s.r.o.Gabriela Vránová
OK GROUP a.s.Michal Weber
Agroteam CZ s.r.o.

Ve válkou zasažené zemi se musíte dostat na frontu, což znamená získat povolení od vojenských jednotek, s kterými pojedete. To determinuje celou další vaši přítomnost v konfliktu. Na současném Blízkém východě nelze jezdit se všemi stranami konfliktu. Je absurdní říct si, že teď pojedete s Kurdy a za měsíc s Islámským státem. Musíte si vybrat.

Do jaké míry focení a natáčení řešíte s vojáky?

Pokud dostanete povolení na frontu, už můžete točit a fotit prakticky cokoliv. Ale třeba povolení létat s dronem, to jde čím dál hůře s tím, jak se z dronů staly regulérní zbraně.

Jak vás přijímají civilisté? Jsou vstřícní a otevření nebo spíše nedůvěřiví?

To je strašně rozdílné, někde ano, někde ne. V syrském Kurdistánu jsou ale víceméně spíše otevření a spolupracují.

O čem s nimi hovoříte?

Hledám respondenty k tématům, které sledujeme, takže o tom jsou pak i ty rozhovory.

Je těžké natočit dokument v zemích plných rozmanitých nástrah a nebezpečí?

Je to hrozně složité, každý záběr je vykoupený kupou čekání, nepohodlím, člověk musí fakt jet na maximum. Po třech týdnech jsem pak vyždímaná jako citron, nevyspalá, zničená. Ale když to máme na kartách, je to dobrý pocit a stojí to za to.

Samozřejmě se musím zeptat, zda zvědavost vítězila nad strachem?

Ano, tak by se to asi dalo shrnout. A ze začátku já ani moc strach neměla, protože jsem nevěděla, jaké

to je, když se po vás stírlí. Pak už musíte mnohem víc překonávat sebe sama. Ale víceméně vždycky zatím u mě zvítězila zvědavost nad strachem.

Jak jste se svým strachem bojovala?

Když je nejhůř, řeknu si: „Nebud' trapná s nějakým strachem a jed'." No, to je asi jediné, jak se s tím dá bojovat. Prostě se musíte kousnout a jet.

Bez čeho byste se ve válečném konfliktu neobešla?

Bez prášků na spaní a parťáčky Markéty Kutilové. Na fronty sice jezdím sama, ale vím, že ona na mě čeká za frontou a když se mi něco stane, ona udělá všechno, co půjde udělat.

Do jaké míry je nutné být obezřetný?

Pořád musím být obezřetná, to je základ přežít.

Podařilo se vám ve válkách získat cit pro nebezpečí?

Určitě. Poznáte časem, co je takové jemné nebezpečí a kde jde opravdu do tuhého, je to fakt průšvih, z kterého se nemusíte dostat.

Vzpomenete si na první válečné střetnutí se smrtí?

Když jsem jela do Sindžáru ovládaného Islámským

státem a poprvé za auto dopadl granát z minometu, tak to v člověku tak hrkne a řeknete si, to bylo o fous. A za chvíli zažijete věci, proti kterým je tohle takové nevinné pšouknutí. Ale o život můžete přijít kdekoli, je to většinou rozdíl pár metrů.

Od roku 2014 jste se soustředila na Sýrii a vznikly z vašeho pobytu v této zemi knihy Islámskému státu na dostřel. O čem konkrétně píšete, co čtenářům přinášíte?

Ta válka je strašně složitá, takže jsme se jí s kolegyní Markétou Kutilovou snažily podat přes příběhy lidí. A trochu se tam zrcadlí i naše vnímání reality, naše zkušenosti, kolikrát i trochu vtipné.

Co pro vás bylo ve válce v Sýrii nejhorší?

Nejhorší byla turecká invaze do Sýrie v říjnu 2019. To byla totální beznaďej, zoufalství, Kurdové se cítili opuštění a zrazení celým světem. A Turecko bombardovalo z letadel, to Islámský stát nikdy nemohl. Proti tureckým letadlům byli Kurdové s celou svou statečností bezmocní. Bylo to strašné a mám slzy v očích, když si na to vzpomenu...

Co podle vás bylo hlavní příčinou vzniku tak zvaného Islámského státu?

To je hrozně složitá a komplexní věc, při mých přednáškách na hradecké univerzitě tomu věnujeme několik hodin. V zásadě růst šíitsko-sunnitského napětí, špatná politika USA po pádu Husajna, sociální důvody, korupce Málíkiho vlády... Islámisté ucítili díru na trhu a dokázali Islámský stát představit věřícím jako něco, po čem by měli toužit.

Byla nebo stále je tato radikální organizace skutečným nebezpečím pro svět? V čem?

Ano je. V Iráku i Sýrii je spousta jejich sympatizantů, spících buněk, které jsou teď hodně probuzené. Kolem Kirkúku jsou soustředění bojovníci IS... Kromě toho máme více než 120 tisíc žen a dětí v táborech v Sýrii, to jsou většinou radikálové. Z dnešních třináctiletých dětí budeme mít za chvíli silnou generaci džihádistů, jenž budou chtít pomstít své otce, kteří padli za Islámský stát.

Co říkáte na migrační vlny do Evropy? Jsou možným ohrožením vzhledem ke kulturnímu odlišnostem?

Jsou i nejsou, to je hrozně komplikovaná otázka, na kterou nejde odpovědět jednoduše. Vůbec mám pocit, že naše společnost pořád volá po jednoduchých řešeních a odpovědích. Ale skutečnost je mnohem složitější. Uprchlíci a migranti nejsou jed-

nolitá masa, pocházejí z různých zemí a různých podmínek, mají pro migraci různé důvody. Nelze paušalizovat.

Je možné říci, že se vám tyto výpravy staly svým způsobem osudem?

Určitě, můj život to otočilo o 180 stupňů a už tímhle směrem asi pojedu dál. Baví mě to a z reakcí mám pocit, že to má smysl, že naše práce oslovuje a zajímá veřejnost, a pak se lidé sami dál zajímají. To je podle mě pro novináře nejdůležitější ukazatel, jestli dělá práci dobře.

Neprovázejí vás v noci sny o tom, co jste viděla a prožila?

Provázejí. Čím dál častěji. Je to daň za tu práci.

Jaké jsou vztahy mezi válečnými novináři?

Většinou se s ostatními novináři moc nepotkávám, jen na pár akcích, jako bylo dobývání Mosulu nebo poslední bitva s IS v Bahúzu. Tam byl celý novinářský svět. Z mé zkušenosti jsou vztahy mezi námi holkami novinářkami docela fajn. Většinou jsme na sebe milé, pomáháme si, bavíme se spolu normálně. U chlapů cítím větší rezervovanost a soutěživost. Ale každý si jede po své linii, nic moc se profesně nesdílí, každý jsme konkurent.

Když přijedete domů, jak dlouho vám trvá aklimatizace? Nejste stále myšlenkami v zemích, odkud se vracíte?

To si nemůžu dovolit. Většinou musím hned zpracovat reportáže, tištěné nebo video, je to spousta práce, která mi nedovolí rýpat se ve svých pocitech.

Co na vaše výpravy říká rodina a přátelé? Neodrazují vás od toho nebo vás naopak povzbuzují?

Neodrazují, už dávno vědí, že je to zbytečné. Podporují mě nebo už jenom mávnou rukou. Mám velkou oporu v manželovi, který chápe, co je moje práce, proč je důležitá, že když náhle vypukne turecká invaze do Sýrie, musím prostě odjet. To je velká devíza.

Mají vaše filmy a knihy nejen informovat o dění v zemích konfliktů, ale také přispět k tomu, aby si lidé tady u nás uvědomili, že mír a svoboda nejsou samozřejmostí?

Ano, to bylo třeba naše poselství, jestli můžu takhle velké slovo použít, na Národní třídě 17. listopadu 2019. Viděla jsem, kolik obětí bylo třeba k tomu, aby Kurdové uhájili svou svobodu a porazili Islámský stát. Strašně moc si vážím statečnosti tohoto druhu. Sama nevím, jestli bych jí byla v téhle podobě schopná, doufám, že jo. Ale podle mě je něco jiného být na frontě s foťákem, nebo bojovat. I když je fakt, že „zakukat“, jak tomu říkáme s Markétou, můžete vždycky. Ale já tam pořád ten rozdíl cítím.

Jste nositelkou devíti cen a nominací v soutěži Czech Press Photo za fotografie i videovorbou. Je to pro vás určitá odměna za to, že svou práci děláte povlivně a dobře?

Ano, už je jich zase dokonce více. Je to hezké, že vás někdo ocení. Ale ještě víc pro mě znamená třeba, když mi Antonín Kratochvíl, náš nejlepší válečný fotograf, řekne, že se mu líbí moje fotky. Nebo když vám napíše čtenář vašich knih nebo člověk, který byl na vaší přednášce. To je opravdu hřejivý pocit, že to všechno má smysl.

Co přednášíte na své alma mater, Univerzitě Hradec Králové?

Současné konflikty mýma očima, KOOVR se to jmenuje – konfliktní oblasti očima válečné reportérky. Mám radost, že je o moje přednášky zájem. Musím říct, že mě moji studenti dokážou dojmout k slzám, když napíší nebo řeknou, jak se jim to líbilo. Ani jsem nečekala, že mě práce se studenty tak vezme. Děkuju jim za to.

Jak vás tedy studenti vnímají? Co je zajímavé nejvíce? Jak reagují?

Já jsem od začátku v šoku. Kapacita mého kurzu byla naplněná prakticky hned. Studenti fakt udrží pozornost celé ty skoro čtyři hodiny, nebaví se, nekoukají do telefonů, vidím, že je to baví. To je největší odměna. A někdy mi přijdou říct opravdu až intimní vyznání. Vidím, že jim září oči, nebo že jsou dojatí, když líčím utrpení lidí ve válečných zónách. Myslím, že jestli se mi něco daří, tak je motivovat.

Čím je pro vás hradecká univerzita? Jak vás na ní přijali?

Vždycky když tam vkročím, vybaví se mi nějaké zážitky z dob mých studií. A že jich je! Přijali mě fantasticky a úžasně mi vycházejí vstříc. Dámy za mě vyplňují takové ty příšerné administrativní věci, na které nemám čas se je učit, všichni jsou prostě báječní. Jsem tam moc ráda.

Kam se jako fotografka, filmařka a spisovatelka chystáte? Na co konkrétně se chcete v budoucnu zaměřit?

Teď mě čeká další cesta do Somálska, pak asi Libanon, Irák... Záleží na situaci ve světě. Možná se přede mnou rýsuje i nějaká televizní práce. Já moc neplánuju nadlouho, vždycky jen do dalších cest. Ale jsem schopná se rychle sbalit a vyrazit. ■

centrum - matraci.cz
nejširší nabídka matrací na trhu

V prodejně v Hradci Králové naleznete expozici matrací a postelí všech cenových kategorií a všech typů moderních materiálů. Nabízíme především kvalitní české matrace **Tropico, Slumberland a Spirit Superior.**

K vyzkoušení 70-90 různých typů kvalitních značkových matrací všech kategorií.
Matrace v akci 1+1.

Profesionální poradenství při výběru matrace.

Skladová zásoba v prodejně a dvou našich skladech až 800 kusů matrací všech rozměrů.
V Hradci Králové a okolí rozvoz matrací k zákazníkům naším vozidlem **ZDARMA.**

CENTRUM MATRACÍ, U Koruny 292/24, Hradec Králové
Po-Pá 9-12:00, 13-17:30, tel.: 777 070 077

**NOVĚ OTEVŘENÁ PRODEJNA
V OSTROMĚŘI**

CENTRUM MATRACÍ, Zahradní 390, Ostroměř
Po-Pá 9-17:30, tel.: 775 733 829

www.centrum-matraci.cz

A part of the HILDING ANDERS family

Místo rodinného auta jsme si koupili balon

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: MARTIN VESELÝ,
JIŘÍ HEMBAL

Přicházím k činžovnímu domu v Mánesově ulici v Hradci Králové, který stojí v těsné blízkosti bývalého hotelu Paříž, kde žije se svou rodinou Jiří Hembal, pilot horkovzdušných balonů. Zastavím se u zvonku se jmenovkou a v duchu si říkám, v kterém patře asi žije.

„Musíte jít úplně nahoru,“ ozve se po zazvonění u vchodu z reproduktoru. Spadl mi kámen se srdce. Pilot balonu přece nebude bydlet v přízemí nebo snad dokonce v suterénu. Na terase bytu pro ti mně sedí muž ve světlém stylovém tričku odkazujícím na jeho vášeň – balonové létání, kterému se aktivně věnuje od roku 2009, kdy získal pilotní průkaz.

Historicky je za počátek balonového létání považován 4. červen 1783, kdy se vznesl horkovzdušný balon bratrů Montgolfierů před zraky dvora Ludvíka XVI. Prvními pasažéry byly ovce, kach-

na a kohout. A jak se lišil tehdejší balon od toho dnešního? „V těch úplně prvních se topilo slámou a rašelinou, dnes máme výkonné hořáky. Navíc tehdejší balon byl údajně sešitý z látek nebo plátna. V současné době se už používá kvalitní polyesterová a polyamidová tkanina obalu, které vydrží vysoké teploty čistého vysoce hořlavého zkapalněného plynu propanu,“ vysvětluje Jiří, který nerozlišuje, zda se má nazývat vzduchoplavcem či balonářem, ale spíše se přiklání k druhé verzi.

Vidět letící balon na obloze vzbuzuje často u diváků pocity romantiky a dobrodružství, a to už od dětství. To však nebyl případ královéhradeckého balonáře. Ke své profesi, jak tvrdí, přišel zcela nepoetickým způsobem. „Dva kamarádi, kteří šli do balonového létání spíše byznysově, zjistili, že nejsou k máni piloti. Proto mě oslovili, zda bych si udělal pilotní průkaz. Do té doby jsem vlast-

DC
DŘEVO
CENTRUM
CZ

Nic dřevěného nám není cizí.

Ať už jste truhlář nebo tesař, ať už opravujete domek nebo budujete zahradu – stavte se za námi. Pracovníci 13 Dřevocenter po celé České republice jsou připraveni vám nabídnout to nejlepší ze sortimentu smrkových, borovicových a modřínových palubek, teras, stavebního i truhlářského řeziva, dubových podlah, plotovek, latí, fošen nebo OSB desek.

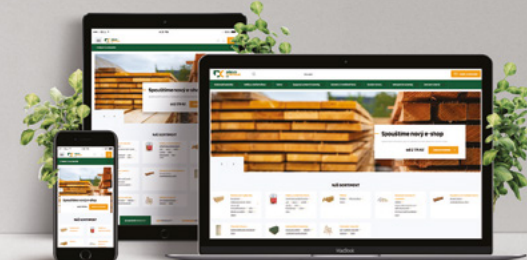
NAŠE PORTFOLIO PRODUKTŮ

- » Nejširší výběr kvalitního řeziva
- » Kompletní dřevěný program, spojovací materiál, impregnační a nátěrové hmoty
- » Dlouhodobé nejnižší ceny v regionu + akční nabídky
- » Zboží okamžitě k odebrání
- » Vzorkovna, odborná pomoc a poradenství
- » Stejný přístup pro všechny zákazníky

13x v ČR

TRUTNOV | HRADEC KRÁLOVÉ | PARDUBICE | OLOMOUČ | DOBRUŠKA | MNICHOVO HRADIŠTĚ | ÚSTÍ NAD LABEM | HODONÍN | OSTRAVA - PĚTRVALD | PŘELOUČ | MEDLEŠICE U CHRUDIMI | ZNOJMO | PROSTĚJOV

**Nakupujte bez front!
Kdykoliv a z pohodlí
vašeho domova
nebo firmy**

ně pořádně ani neviděl balon letět, nic moc jsem o tom nevěděl, přesto jsem do toho šel, a nakonec se z létání stal pořádný koníček," vzpomíná na dobu před jedenácti lety.

Potřebný výcvik prodělal v Balonovém zámku v Radešíně nedaleko Nového Města na Moravě, kde byl hlavním instruktorem dvojnásobný mistr republiky v balonovém létání a současný úspěšný reprezentant a výrobce balonů Petr Kubíček. Tam také absolvoval svůj první tak zvaný seznamovací let. „Byl výjimečný, protože panovaly nádherné podmínky. Člověk si to ale napopraví příliš neuvědomuje. To přijde až později, když už začne skutečně létat," vrací se do minulosti Hembal, který nepocítoval strach, spíše odhodlání. Po dvaceti minutách letu se už totiž chtěl chopit hořáku, balon řídit a ovládat, což se mu splnilo záhy, hned při druhém výcvikovém dnu.

Před tím, než se rozhodl být balonářem na plný úvazek, ho nic neovlivnilo, a to ani známá Verneovka Pět neděl v balonu. Tu sice četl a dokonce se k ní před nedávnem vrátil, ale nijak zvláštní inspirací pro něj nebyla. „Když ale nasčítám hodiny z loňského roku, dá se říci, že jsem svých pět neděl v balonu odlétal," směje se. Stát se pilotem balonu není žádná cesta růžovým sadem. Kromě toho, že musí být adept zcela zdravý, čeká ho výcvik pod dohledem instruktora. Zatímco teoretická část zahrnuje letecké předpisy, meteorologii, navigaci, komunikaci, aerostatiku a podobně, praktická část

šestnáct hodin letu. Po závěrečné zkoušce a zisku pilotního průkazu je budoucí balonář připraven létat na čtyřech typech balonů o obsahu od 3400 do více než 10 tisíc metrů krychlových. Aby se mohl Jiří Hembal vydat cestou pilota a pozvat do koše první pasažéry, bylo nutné mít svůj vlastní. „Místo rodinného auta jsme si koupili balon," řekl a pak už nic nebránilo tomu, aby se uskutečnily první lety s pasažéry v koši.

Za ně pilot nese stoprocentní odpovědnost. „Ať se stane cokoli, vždycky je to chyba pilota. Kvůli zvýšení bezpečnosti balon doprovází auto, které zároveň slouží jako pohotovostní služba," uvádí hradecký pilot. Před samotným letem jim přesně vysvětlí, jak bude let probíhat, co je čeká a jak se mají chovat. Předletové napětí, které se pochopitelně často objevuje, z nich opadne a uklidní se. Dotazy pasažérů na pilota většinou pramení z jejich nejistoty. „Pětadevadesát procent lidí dostane let jako dárek. Ptají se často na různé krizové situace, o nichž se však mluví až po přistání. Zajímá je, při jakém počasí se může létat, jestli se dá balon ovládat a podobně," vypočítává balonář.

Kapacita koše se liší podle velikosti balonu; čím je větší, tím je v koši více lidí. U toho nejmenšího je kapacita čtyři lidé, u největšího až šestnáct. Ideálními podmínkami letu je bezvětří na zemi a ve vzduchu při síle větru do čtyř metrů za vteřinu. Naopak nejhorší jsou bouřky. Piloti však ještě předtím, než vzlétnou k obloze, počasí bedlivě sledují. Jiří se

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

Česká podnikatelská
pojišťovna

25let
ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

To nejlepší z Orlických hor

... NEJEN PRO VAŠE VÝLETY A DOVOLENÉ

AKCE

**Jemná paštika se zvěřinou
a brusinkou - 150g**

56 Kč/ks

AKCE

**Jemná paštika se zvěřinou
a švestkou - 150g**

56 Kč/ks

AKCE

**Divočák ve
vlastní šťávě - 300g**

85 Kč/ks

AKCE

**Hrubozrná paštika
se zvěřinou - 200g**

61 Kč/ks

AKCE

**Jemná paštika se zvěřinou
200g**

61 Kč/ks

AKCE

**Pytlácká
kýta**

250 Kč/kg

NAKUPUJTE ON-LINE

farmatrebesov.cz je náš e-shop, kde naleznete kompletní nabídku a zboží objednáte až k Vám domů, firmy, nebo hotelu

však za celou svou kariéru pilota nedostal do žádné vyložené kritické situace. „Snad jenom jednou na chvíli, když při přistání náhle zesílil vítr.“ Aby se nic nepříjemného nestalo, je důležitá předletová příprava a kontrola balonu. Navíc piloti chodí pravidelně na přezkoušení, aby se případných chyb vyvarovali.

Samotný balon se řídí v závislosti na směru větru, pilot musí vědět, jak se zachová a mít před ním minimálně dvacet vteřin náskok. Kromě toho se využívá navigace. „Každý to má trochu jinak. Jsou piloti, kteří stále létají s pomocí papírové mapy a kompasu. Dnes je těch možností ale hodně. Mně vyhovuje aplikace OruxMaps, která slouží pro geocaching. Jde o to, aby aplikace ukázala dobré mapové podklady, rychlost a směr, kterým letíme,“ prozradil Hembal, majitel společnosti Hembalon, která pořádá vyhlídkové lety na míru nejen v Hradci Králové, ale také v širším okolí východních Čech. „Máme zhruba patnáct odletových míst, které si může pasažér zvolit a objednat si letenku. Pořádáme i privátní lety, při nichž si zájemce koupí od dvou do šesti míst v koši. Je to vlastně let na míru, jsme schopni odletět na objednávku přímo z místa jeho bydliště,“ vysvětluje s tím, že zájem o vyhlídkové lety je poměrně velký.

Jiří Hembal se neúčastní závodů balonů a vyhlídkové lety jsou pro něj prioritou. Občas se mu poštěstí dostat se s partou kamarádů do zahraničí na tak zvané balonové fiesty a tam se účastnit společných letů. Rád v této souvislosti vzpomíná na atmosféru letu v Rumunsku či na Filipínách, za nezapomenutelný považuje let v Dubaji. „Tam jsme

letěli společně s padesáti balony mezi mrakodrapy, to byl skutečně zážitek.“ I když let balonem je sám o sobě nadpozemskou zkušeností, hradecký balonář ho ještě využívá k dalšímu koníčku. Z koše balonu totiž už nějaký čas fotografuje nejen Hradec Králové, ale i krajinu, například Krkonoše. Kuzelné fotografie zveřejňuje na svém facebookovém profilu. Zároveň si také vede Deník balonového pilota, kam zapisuje své zážitky.

Průkopník českého balonového létání Aleš Kubíček v jednom rozhovoru řekl, že balony létají moudří lidé – a moudří lidé nespěchají. S tímto rčením Hembal souhlasí. „Spěch jde proti smyslu balonového létání, což se však netýká závodů. Nechci proto závodit, protože nechci spěchat. Jsem spíše pilot – fotograf,“ tvrdí. Při letu balonem pocítuje štěstí a tato profese ho naplňuje. „Je to pozitivní droga a myslím, že s tím nejde přestat. Přes hlavní sezonu, která trvá od dubna do listopadu, toho nalétám hodně, je to náročné a únavné. Když je ale zima a nelétá se, začnu být po čase dost nervózní, že už mě rodina raději pošle někam na pivo.“

S balonem od startu přes let až po přistání má spojený pocit svobody. „Balonovým létáním, které mě naplňuje, se živím, a navíc dělám lidem radost. To považuji za svobodu. Vzduchoplavbu vnímám jako nejvznešenější pohyb vzduchem a pocity z ní rád zprostředkovávám svým pasažérům,“ zasní se Hembal, jenž už nad Hradcem Králové absolvoval řadu letů, ale pořád ho baví dívat se shora na tento architektonický skvost. „Každý let je ale originál, a to je na tom to krásné,“ dodal. ■

Dinosaury jsem kreslil už v mateřské školce

Sedíme v prostoru digitálního planetária hvězdárny a není to náhoda. Pracovník této instituce, popularizátor paleontologie a nadšený odborník na dinosaury Vladimír Socha (38) z Hradce Králové zde totiž připravil výstavu *Pravěk očima Petra Modlitby*, výtvarného pokračovatele malíře Zdeňka Buriana, o níž zasvěceně hovoří.

🗨️ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV VLADIMÍRA SOCHY

Dinosaury jsou jeho životní vášní a napsal o nich už patnáct knih. „Určitě k tomu přispělo dílo Josefa Augusty, který popularizoval paleontologické poznatky o pravěkých, dávno vymřelých zvířatech a spolupracoval s Burianem,“ řekl v rozhovoru pro magazín *Salonky*.

Jak byste nezavěšeným přiblížil obor paleontologie?

Stručně řečeno paleontologie je věda o organismech a živých tvorech žijících v minulých geologických dobách, tedy v pravěku. Zkoumá to, jak se vyvíjely či zanikaly různé skupiny organismů od těch mikroskopických až po velké tvory, jako jsou dinosaury, mamuti a podobně. Je to obor, který exi-

stuje přibližně 200 let. Za tu dobu udělali paleontologové obrovský kus práce, máme docela detailně zpracováno, jak se život za poslední milióny let na zemi vyvíjel.

Kde se ve vás vzala láska pro toto směřování?

Už ve velmi útlém věku. V nějakých čtyřech letech, jsem si v mateřské školce kreslil dinosaury, zatímco ostatní kluci kreslili autíčka a vojíčky. V základní škole se ten zájem ještě více prohloubil, a to mi zůstalo až do dospělosti.

Inspirovala vás třeba výtvarná tvorba malíře Buriana, který se ve svém díle často vracel do pravěku?

Ano. Malíř Zdeněk Burian sehrál v mém směřování poměrně zásadní roli a velmi mě inspiroval.

Vždycky jsem se zasníval při pohledu na jeho malby. Jeho obrazy přímo vybízejí do nich vstoupit a zkoumat ty cizí daleké světy. Zdeňka Buriana dodnes považují za jednoho z nejlepších umělců v žánru paleoartu, který se zabývá rekonstrukcí pravěku. Loni jsem vystupoval ve Štramberku na setkání Společnosti přátel Zdeňka Buriana a řekl bych, že patřím do komunity jeho obdivovatelů.

Co vás vedlo k tomu, abyste začal psát vlastní knihy na téma dinosaurů?

Určitě k tomu přispělo dílo Josefa Augusty, který popularizoval paleontologické poznatky o pravěkých, dávno vymřelých zvířatech a spolupracoval s Burianem. Napsal například knihu *Z hlubin pravěku* s Burianovými ilustracemi. Tento paleontolog byl pro mě určitě velkou motivací i inspirací pro další studium a získávání informací o pravěku. V 90. letech to byl rovněž dobrodružný film *Jurský park* Stevena Spilberga, kde figurují dinosaury. Byla to také velká inspirace přinášející nové možnosti vědy a poznání. Potom začaly vycházet knižní tituly, které mě oslovily a posouvaly dopředu.

Sám jste také aktivní autor knih. Kolik jste jich už na toto téma napsal?

V polovině června vyšla už moje patnáctá kniha nazvaná *Pravěcí vládci Evropy* a je věnována evropským dinosaurům. První kniha mně vyšla v roce 2009, to jsem měl sedmadvacet let.

Co se jimi táhne jako příslovečná nit?

Skoro všechny tituly se točí kolem dinosaurů. Jedna ale byla o zážitcích z vykopávek v Montaně v USA, v další povídkové jsem se pustil do dobrodružné literatury. Jiná, *Poslední dny dinosaurů*, pojednává o dopadu asteroidu a vyhynutí těchto tvorů. Ostatní jsou spíše literaturou faktu.

Co všechno je třeba nasát, abyste mohl začít psát? Do jaké míry jsou znalosti důležité?

Samozřejmě to chce základní rozhled, určitě nejde přečíst si dva články na internetu a pak začít psát knížku. Nutný je dlouhodobý zájem, sledování nových poznatků v této oblasti a vědeckých studií. Paleontologie se totiž úžasně vyvíjí. Například se nedávno zjistilo, že *Spinosaurus*, obrovský masožravý dinosaur ze severní Afriky, měl ocas podobný ploutvi, což bylo zjištěno poprvé po 105 letech od vědeckého popisu tohoto tvora. Musím si zkrátka dostatečně utřídit téma, o kterém chci pojednat. Dále je třeba zjistit, zda je k němu dostatek

informací. Teprve potom mohu knihu nabídnout některému nakladatelství. Když se mu to hodí do edičního plánu, tak mohu začít psát.

Jaký je o vaše knihy čtenářský zájem?

Autor jako já, který má poměrně úzké téma, se musí smířit s tím, že neprodá spoustu knih a nezbohatne. Asi čtenářsky nejúspěšnějším titulem byla kniha z roku 2015 nazvaná *Neznámí dinosaury*, které se prodalo téměř dva tisíce výtisků. Tě úplně první – *Úžasný svět dinosaurů* – z roku 2009 se prodalo kolem tisícovky výtisků. Někteří lidé mi říkají, že by se mohly moje knihy přeložit do angličtiny a prodaly by se jich více. Možná mají pravdu, ale stojí to samozřejmě peníze a více úsilí.

Jste také autorem blogu, který je zaměřen na dinosaury. Do jaké míry je tato tematika v současné technologicky pokročilé době populární?

Blog jsem zakládal už v roce 2005 a za těch patnáct let se dobře zavedl. Kromě toho mám facebookové stránky blogu i vlastní, kde publikuji své články na různá témata. Teď jsem například psal článek, zda dinosaury vyhubila pandemie, čímž jsem narážel na tu aktuální, a také o dinosaurovi, který se jmenuje *Coronosaurus*. Kromě toho s mým kamarádem, paleontologem Danielem Madziou jsme v roce 2018 založili další webovou stránku *pravěk.info*, kde také čtenáře informujeme o novinkách v paleontologii. Jsme rovněž na Twitteru.

Pořádáte i přednášky. O čem jsou a kdo na ně chodí?

Veřejných přednášek mívám zhruba 15 až 20 ročně. Ta pestrost je větší než u knížek. Přednáším nejen o dinosauru, ale třeba o rekordech současné přírody, dějinách vědy, astronomii a podobně. Přicházejí často rodiče s dětmi. Mám i věrné fanoušky, kteří objíždějí mé přednášky v celých východních Čechách, což mě moc těší. Velmi vděčnou skupinou jsou seniori, pro něž občas prezentuji přednášky na Univerzitách třetího věku v Hradci Králové a Pardubicích.

V jednom rozhovoru jste řekl, že jste nejspíš byli tropickou lagunou s ostrůvky a mělkým mořem, v němž plavali velcí žraloci. Mohl byste to rozvést?

Popisoval jsem, jak to tady vypadalo, když zde před 95 milióny lety žil „český“ dinosaur *Burianosaurus augustai*, který byl v roce 2017 popsán a pojmenován na počest Buriana a Augusty už zmíněným paleontologem Danielem Madziou. Jde o období počínající pozdní křídou, kterému se říká

cenoman. A právě v tom období bylo největší horko v dějinách naší planety. Byla vyšší hladina moře, než je dnes a vystupovala z něj série ostrůvků, zejména ve středních Čechách, kde byla v roce 2003 objevena stehenní kost českého dinosaura. Tehdejší doba by se dala připodobnit k subtropickému prostředí, kde rostly tropicky vyhlížející rostliny, v moři plavali žraloci, mořští plazi a na ostrůvcích žili menší, dva až třímetroví dinosauři.

Kde jsou u nás zajímavé paleontologické lokality?

Naše území je poměrně bohaté na různé nálezy, ale ne zrovna související s dinosaury. Spíše jsou to trilobiti nebo naopak mamuti, například ve Svobodných Dvorech byla objevena mamutí kostra. Z dinosauřích nálezů taď bylo učiněno zatím asi šest objevů. Mezi dva nejvýznamnější patří už zmíněná stehenní kost a dvou a půl centimetrový černý zub objevený ve sbírkách Masarykovy univerzity považovaný do roku 2012 za zub pravěkého mořského krokodýla. Daniel Madzia ale odhalil, že jde o 160 milionů let starý zub jurského dinosaura.

Jsou podobné oblasti i v Královéhradeckém kraji?

Jedna ze zajímavých lokalit je lom Krákorka U Devíti křížů v blízkosti Červeného Kostelce, kde byly objeveny dvě dinosauřích stopy. Asi dvě nebo tři stopy pravděpodobně jiných dinosauřích tam byly také objeveny, ale dosud nejsou prozkoumané. Je ale zřejmé, že slavná spisovatelka Božena Němcová před necelými dvě stě lety kráčela místy, kde kdysi dávno žili dinosauři. Zmínit by se dala ještě nedaleká lokalita mezi Chocní a Záreckou Lhotou, kde byla v roce 1880 objevena jediná pěkná česká fosilie ptakoještěra. Ten dostal jméno Cretornis hlavaci („Hlaváčův křídový pták“) podle lékárníka Hlaváče z Chocně, který zkamenělinu zachránil a poslal je tehdejšímu našemu nejslavnějšímu přírodovědci Antonínu Fričovi.

V roce 2009 jste se vydal na vykopávky do Spojených států amerických.

Nebyl jsem tam sám, ale byli jsme taková parta čtyř Čechů, kteří měli velký zájem o dinosaury. Dva z nich - Daniel Madzia a Jakub Březina - jsou už dnes paleontologové. Čtvrtým byl Jiří Meixner, který sice nebyl paleontolog, nýbrž právník, ale měl o tento obor hluboký zájem. Dostali jsme pozvání od Museum of the Rockies v Bozemanu v Montaně. Jeho kurátorem byl slavný paleontolog Jack Horner, který byl poradcem při natáčení Jurských parků. Byli jsme tři týdny dobrovolníky

na vykopávkách v proslulé oblasti souvrství Hell Creek, kde žily poslední populace druhohorních dinosauřích včetně druhu Tyrannosaurus rex.

Čím byl pro vás pobyt zajímavý?

Zážitky pro nás byly úžasné. Vykopávali jsme kosti staré 66 milionů let, po kterých jsme doslova šlapali. Procházeli jsme desítky kilometrů pustinou a hledali nové lokality. Byla to skvělá práce.

Objevil jste tam něco, co pro vás bylo důležité?

Odkrývali jsme například téměř dva a půl metru velkou lebku obrního rohatého dinosaura. Pak jsme ji balili do speciální vyztužených sádrových obalů. Následně jsme dva a půl tunový náklad společně s dalšími třiceti lidmi táhli provazem na otočeném krytu od auta asi tři sta metrů k terénním autům. Také jsme vykopávali mládě kachnozobého dinosaura, který měl zhruba šest metrů. Žilo jen asi 300 tisíc let před koncem křídly.

Jsou pro váš obor důležité nové technologie?

Velmi. Technologie samozřejmě pokročily a v posledních dvaceti letech se používá počítačová tomografie, která je důležitá, aby se při výzkumu nezničila zkamenělina. Používají se také penetrační radary, jimiž se zkoumá, co se nachází pod zemí. Když ale chceme objevit zkamenělinu, tak je stále třeba do terénu vzít geologické kladívko, krumpáč, páčidlo či lopatu.

V čem spočívá kouzlo paleontologie?

Tvrdí se, že dinosauři jsou takoví mytologičtí draci, až na to, že to byli reálné bytosti. Mají své velké kouzlo, protože byli často obrovští a na pohled děsiví. Ukazují nám, že svět kdysi vypadal jinak, že jsme jako lidé nebyli vždy pány planety. Jsou tak nastaveným zrcadlem naší civilizaci. Dinosauři byli nakonec po dopadu asteroidu násilně srovnáni z tohoto světa. Někdy se s nimi lidská civilizace trochu identifikuje, protože stejně jako my, byli kdysi pomyslnými vládci planety. Ani to je ale neuchránilo před vyhynutím, a to se může klidně stát i nám. Oproti dinosauřím jsme tu však ještě velmi krátce. Těch věcí, které přispívají ke kouzlu paleontologie, je zkrátka spousta.

Co je naplní vaší práce na hradecké hvězdárně?

Jako kulturně vzdělávací pracovník jsem součástí týmu, který pro veřejnost prezentuje programy. Navíc mám přesah z astronomie i do geologie, paleontologie a vývoje života na zemi. ■

VŽDY NĚCO NAVÍC

UŽIJTE SI POHODLÍ JEDNOHO DODAVATELE PLYNU I ELEKTŘINY

Mějte energie „pod jednou střešou“ s novým produktem **KOMPLET** a ušetřete. Dodávka zemního plynu i elektřiny od jednoho dodavatele přináší **mnoho výhod**. Vše potřebné tak vyřídíte na jednom místě, budete mít **stále stejnou cenu silové elektřiny** po dobu 2 let a navíc stálý měsíční poplatek ve výši 0 Kč za odběrné místo elektřiny.

800 134 134
www.ppas.cz

 **PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ**

DOBŘÝ DEN, MÁTE I SALONKY?

Inspiruji se běžným životem

Kreslený humor má v české kotlině velkou tradici. Stačí jen vzpomenout na kreslíře, ilustrátora, karikaturistu a autora svérázného humoru Vladimíra Renčína, který mimo jiných míst pobýval také v Hradci Králové. Není to však jediný autor spojený s tímto městem.

•• HYNEK ŠNAJDAR

Žije tam také výtvarník a animátor kresleného filmu, osmačtyřicetiletý Tomáš Vlasák, jehož trefný kreslený vtíp spojený s magazínem Salonky rádi zveřejňujeme.

„Kreslenému humoru se věnuji krátce, je to moje nové vyjádření každodenních, často humorných situací,“ řekl nám výtvarník. Ke kreslenému humoru

ho přivedl spolužák, stand-up komik Petr Vydra, který má podle něj skvělé nápady a Vlasák je svou kresbou vyjadřuje. „Mými velkými vzory jsou samozřejmě pánové Renčín a Jiránek, inspiřuji se běžným životem,“ prozradil animátor, který zatím kreslený humor nikde pravidelně nezveřejňuje, pouze okrajově na sociálních sítích. Tomáš Vlasák se podílel na mnoha legendárních Večerníčcích a také na zahraničních projektech.

„V posledním období jsem spolupracoval například na televizním seriálu Anča a Pepík, filmech Velké dobrodružství Čtyřlístku nebo Pat a Mat - Zimní radovánky. V současnosti připravuji seriál pro Českou televizi O statečném žabákovi,“ přiblížil své další aktivity královéhradecký tvůrce. ■

😊 Jednáme fér:

Potištěný
papír
vyměníme
za potištěné
papírky.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Riesling
Exklusiv
Ferdinand Mayr,
Rakousko

*Prosecco
DOCG*
Valdobbiadene
Val D'Oca,
Itálie

Syrah
Gran Reserva
Premium
Bisquertt,
Chile

Najděte i Vy svou pravdu.

Smyslná exkluzivní vína prodáváme už více než pět let. Během té doby jsme se stali jedním z největších dovozců v České republice. Mimořádná vína z **Itálie, Chile, Jihoafrické republiky, Nového Zélandu a Rakouska** – v aktuální nabídce je **26 druhů** – jsme pro Vás vybírali přímo v tamních věhlasných vinařstích spolu s prezidentem Asociace sommelierů ČR **MARTINEM PASTYŘÍKEM**.

„Už jen samotný výtět vinařství, od kterých Mountfield svá vína nakupuje, deklaruje jejich vysokou kvalitu. I přesto je však dlouhodobě prodává za velmi nízké ceny. Netradičním způsobem tak slouží svým zákazníkům. Je to chytré...“
říká Martin Pastyřík.

Mountfield